

Ett vackert lidande

ANNA JOHANSSON är fil. kand. i etnologi. Hon skrev en C-uppsats med titeln Rakbladsflickor. Om kvinnlig självskada som identitet och symbolspråk. För tillfället läser hon genusvetenskap vid Lunds universitet samt arbetar i ett forskningsprojekt om biomedicin vid etnologiska institutionen i Lund.

Vill inte bli lycklig för då blir man 'normal'. Vill inte bli normal, för då blir man som Dom.

(*Flicka:Olycklig*, Rakbladsfantasi-Sorg)

det är just olyckan som gör *Flicka:Olycklig* till en unik individ. Liksom för andra ungdomar i vissa miljöer, är lidandets¹ gestaltning för henne en social positionering. I denna artikel² vill jag diskutera hur lidande och livsstil på detta sätt kopplas samman, romantiseras och estetiseras. Min utgångspunkt är djupintervjuer med sex personer mellan 16 och 21 år, varav fyra är elever på gymnasiets estetiska program. Förutom intervjumaterialet har jag också använt mig av diskussionsinlägg och dagboksanteckningar hämtade från två Internetcommunities, skunk.spray.se och www.helgon.net.³

I de berättelser jag undersökt – intervjuer såväl som textmaterial – framställs lycka som något ytligt, korkat och förknippat med mainstreamkulturen. Lidandet är lyckans motpol och markerar därmed ett avståndstagande från den stora massan, en annorlundahet som går tillbaka på antikens föreställningar om ett upphöjt lidande:⁴

Smärta är klarsynthet enligt mig. Den som lever ett bekymmersfritt liv är med största sannolikhet dum. Det är vackert med smärta.

(*Pezhman*, Konst ska göra ont)

Till lidande knyts högt värderade egenskaper, och lidandet kan följaktligen vara ett sätt att visa på vem man är – att man är bättre, klokare och mer speciell än de lyckliga. För eleverna på det estetiska programmet uttrycks distinktionen framför allt i en kategorisering av människor som djupa och ytliga. Djuphetens estetik tycks

här ligga väldigt nära lidandets och an-norlundahetens. Faktum är att dessa kvaliteter är så nära sammanlänkade att det ofta kan vara svårt att skilja dem åt.

Anna: Vad tror du dom på frisörprogrammet skulle säga om er då i estetiklassen?

Linn: Jag tror att dom mest skulle säga att vi var konstiga och att vi liksom gick omkring här och... ja, dom skulle nog säga, alltså *om dom hade fattat det* [min kursivering] så hade dom nog sagt att vi var djupa.

Frisöreleverna är ytligare än esteterna och betraktas därmed också som lite dummare; de betros inte ens med att veta vad det innebär att ha ett djup. Ytliga människor anses inte förmögna att reflektera kring sina känslor och lever alltså ett problematiskt liv.

vilka e dom lyckligaste... de ytliga eller??
(*ever dark*, Smärtans borg)

Lyckan är ingenting att sträva efter, då den är ohjälpligt förknippad med en fördummande ytlighet. Lidandet, eller det att vara djup, blir däremot tecken på kultivering och intellekt. För att detta ska vara möjligt att förmedla till omvärlden krävs emellertid att lidandet placeras utanpå kroppen. Estetiken – manifesterad i exempelvis kläder, hårfärg, smink eller språk – rymmer möjligheten till konkretion, en rent fysisk förankring:

1. klä dig i svart
2. kedjerök
3. se alltid frånvarande ut, som om du tänker på existentiella problem
4. prata mycket om din psykolog/din ångest/dina antidepressiva tabletter

(*debbie*, Shoegaze)

Punkt nummer två på *debbies* lista handlar om kedjerökning. Rökningen är ett in-

tressant exempel på estetik och praktik i förening – en tjusig handling som också rymmer en måttlig dos svärta. Eller, som det formuleras i citatet nedan:

Rökning är elegant självdestruktivitet, och det om något är svårt.

(*PopMalice*, Shoegaze)

Men lidandets estetik rymmer inte rökning i största allmänhet. Olika märken har olika status och signalerar olika saker om vem man är. De märken som upprepade gånger nämns i materialet är Lucky Strike och Gauloise. Vill man inte köpa färdiga cigaretter går det också bra att rulla själv. För hand, vill säga:

Man kör ju inte med rullmaskin för det är ju white trash och inte med filter heller. Filterlöst är självdestruktivt och bra.

(*Andrea*)

Att känna till de små detaljerna, som cigarettmärken, innebär en avgörande skillnad för hur man kommer att bli betraktad. Lucky Strike öppnar upp en värld av likasinnade; cigarettasken på kafébordet är en materialisering av sinnesstämningar, av identifikationer och avståndstaganden.

Lidandet blir, med sina associationer till en viss typ av personlighet och livsstil, en metod för särskiljning. Genom att välja hurdan man inte vill vara skapar man så en bild av hur man faktiskt vill vara och tvärtom. Den som väljer att vara svart, djup och ångestfylld väljer på samma gång att inte vara ljus, ytlig och glad. Individ och estetik smälter samman på ett sådant sätt att lidandet framstår som något essentiellt, själva kärnan i den identitet man visar upp såväl inför sig själv som inför omvärlden. Utan lidande vore man inte samma människa.

Vad vore jag utan mina depressioner? En strålande glad och glättig blondin?

(*djäno*, deprimerad och nöjd med det [sorgligt, men sant])

På ett liknande sätt kan vi, i Linns uttalande nedan, se hur lidandets estetik fungerar särskiljande. Att någon av "dom" andra kan må dåligt är förvånande och lite problematiskt; det får de två kategorierna att framstå som mindre stabila och entydiga.

Ja, jag trodde ju att det [att må dåligt] var vanligare bland såhär, om man säger, depressiva människor, som liksom ser ledsna ut så att säga, popare och gothare och allt sånt här. Och dom flesta av såna här människor mår ju antagligen ganska dåligt men många skaffar ju stilen bara för att. Men sen så nu, i parallellklassen, så är där ju en tjej som har gått på, jag vet inte vad det är hon har gått på, men tabletter mot depressivitet, och hon ser inte ut och va sån, alltså hon, det... det förvånar mig faktiskt lite. Även fast jag vet att det måste ju finnas, dom kan ju inte vara glada hela tiden dom heller men...

(Linn)

Vi ser återigen hur lidandets gestaltning innebär en social positionering och vice versa. Genom att kommunicera sin känsla på ett visst sätt, visar man också vem man är i förhållande till andra människor. I följande avsnitt ska jag närmare diskutera hur detta spel om positionerna fungerar.

KREDD OCH KAPITAL

Under vår intervju använder sig Olof och Andrea ofta av begreppet *kredd*⁵. Båda tycks eniga om att lidande förlänar en person erkännande och status. Det är denna status, eller denna bekräftelse, som begreppet *kredd* försöker beskriva. Sarah Thornton (1997) använder, inspirerad av

Bourdieu, begreppet *subkulturellt kapital* för att beskriva den kamp om positioner som försiggår på det subkulturella fältet, och detta är mycket användbart också för att förstå det gestaltade lidandet och kampen om kredd. Det subkulturella kapitalet existerar, menar Thornton (ibid.: 202f), både som objektiverat kapital och genom en slags habitus. Denna habitus skulle, i vårt fall, kunna vara den känslstruktur (jfr Williams 1980:109ff) som utgör grunden för lidandets romantisering, medan det objektiverade kapitalet snarast är den yttre estetik genom vilken man gestaltar sitt lidande. Det inre djupet, en antidepressiv medicin eller *Glaskupan* i bokhyllan är exempel på olika former och grader av subkulturellt kapital, eller kredd, som förlänar innehavaren en plats i det estetiserade lidandets fälthierarki.

Kampen om kredd är alltså en strävan uppåt i denna hierarki. Konkurrensen försiggår på ett mycket subtilt men ändå märkbart sätt i textmaterialet, och beskrivs även i intervjuerna. Olof berättar om folk som har "medicintävlingar", där de underförstått konkurrerar om vem som äter mest psykofarmaka. Också Cleo har liknande erfarenheter:

Vissa verkar liksom tycka det är lite status typ 'jamen jag går till BUP och jag går på anti-depressiva' och att det liksom är lite ballt eller nånting.

(Cleo)

Genom att framhäva sitt eget lidande, försöker man vinna bekräftelse och uppriktiga skiljelinjer mellan sig själv och andra, de som lider mindre eller är mindre "äkta". Men i kampen om kredd spelar också föreställningar om kvinnligt och manligt en avgörande roll. Samtidigt som det estetiserade lidandet är ett i allra högsta grad expressivt manifesterande av

*Kombinationen Lucky Strike och fransk existensialism hör till "det svarta och svåras" rekvisita.
Foto: Anna Johansson.*

känslan (kopplat till femininitet), är det också en metafor för ett högtstående intellekt (maskulinitet). Genom sin köns-mässiga dubbeltydighet öppnar det därmed andra möjligheter än mainstream-kulturen. Här finns ett andningshål; en legitimering av den manliga känslan som, då den kopplas samman med förnuftet, ges en annan status.

Detta innebär emellertid inte att en estetisering av lidandet sker på samma villkor för tjejer och killar. Här finns ett tydligt hierarkiskt förhållande mellan det som betraktas som en kvinnlig estetik och det som bär traditionella manliga konnotationer, vilket också Olof och Andrea påpekar. Andrea hävdar exempelvis att hon lätt blir avfärdad när hon mår dåligt just för att hon är tjej. Tjejer, menar hon, betraktas som så tränade i att uttrycka sina känslor att de antas fejka för att vinna

fördelar eller uppmärksamhet. Killar, däremot, tas mer på allvar om de ger uttryck för sina känslor, menar Andrea. De ifrågasätts sällan, medan tjejer granskas hårt och lättare avfärdas som tramsiga. Såväl ätstörningar som självskada, exempelvis skärande, antas ofta fejkas eller iscensätas utan egentlig orsak. Detta stämmer väl överens med Efrat Tseëlons (1998:47) beskrivning av "en långvarig tradition som definierar kvinnlig identitet som icke-identitet". Femininiteten betraktas som något falskt, i stil med en förklädnad, och de praktiker som definieras som kvinnliga kommer därmed automatiskt att ses som inautentiska och tillgjorda. Även om vi rör oss i en grupp där lidande bejakas och känslouttryck premieras, tillåts detta nämligen bara ske under kontrollerade former. En alltför stor känslomässig expressivitet väcker associationer

till den irrationella feminina naturen och måste därför underordnas det måttliga, intellektualiserade lidandet.⁶

Också klass har en avgörande betydelse i kampen om kredden. Olof och Andrea hävdar exempelvis att kriminalitet och våld är en "arbetargrej, det ses knappast som en intellektuell syssla". Det estetiserade lidandets medelklassideal handlar snarare, menar de, om att demonstrera en fysisk svaghet – och det enda våld som tolereras är det som vänds mot den egna personen⁷. Här reproduceras alltså idén om en utlevande, primitiv arbetarklass motsatt och underordnad den känslomässigt kontrollerade, kultiverade medelklassen. Dualismen utgår, liksom i frågan om maskulina och feminina uttryckssätt, från en hierarkisk uppdelning i natur och kultur, kropp och själ. Ett estetiserat lidande tyder på sofistikerad sensibilitet och förfining och är samtidigt ett avståndstagande från underklassen – "man kör ju inte med rullmaskin för det är ju white trash", som Andrea uttrycker det.

TREND-DEPPARE?⁸

Människor som har psykiska problem och äkta depressioner koketterar inte med det. [---] De människor som på grund av psykisk instabilitet hänger sig åt ett självdestruktivt beteende på riktigt, frikopplat från en pubertal längtan efter att synas, skriver inte 'hej, titta på mig och förfäras'-inlägg på nätet.

(*Erzebeth*, Helgon)

De som har *äkta* depressioner koketterar inte med det, skriver signaturen *Erzebeth* i citatet ovan. Därmed antyder hon också att det faktiskt existerar falska eller oäkta depressioner. Denna uppfattning återkommer gång på gång. För den som väljer att gestalta sitt lidande, men råkar över-

träda lagomhetens norm, är risken att bli avfärdad ett ständigt hot.

Vi såg tidigare att cigarettmärket Lucky Strike för många hänger samman med ett estetiserat lidande. Andrea talar om märket som "nåt poppigt". Lidandets estetik är i mångt och mycket också indiepopens estetik, och gothkulturens. Indie och goth är visserligen två stilmässigt mycket olika subkulturer, som vid första anblicken inte tycks ha särskilt mycket gemensamt. Ändå nämns de ofta tillsammans som exempel på stilar där lidande och svärmod värderas högt.⁹ Exempelvis framhåller Maria lidandets centrala plats i gothkulturen:

Om man är typ i en grupp av gothare, där jag känner några, dom är ju... ja, vissa av dom verkar som om dom verkligen vill va jätteledsna, så dom *får* ju inte vara glada.

(Maria)

Gränsen mellan tvång och egen vilja tycks härfin i Marias berättelse. Självklart måste en gothare få vara glad, men kanske är sätten att uttrycka glädje begränsade inom denna grupp? Här finns, liksom inom indiekulturen, en bestämd känslstruktur som på samma gång formar och är formad av det sociala sammanhanget (Trondman 2001:190f). En romantisk inställning till lidande och ett estetiserat förhållningssätt (där estetiken visserligen skiljer sig åt mellan de båda stilarna) är viktiga element i såväl indie- som gothkulturen.

Den legitimitet som lidandet erhåller i indie- och gothgrupper, gör att det av utomstående ofta betraktas som en imagegrej, en del i den övriga stilen. I textmaterialet förekommer skarp kritik och avfärdanden som syftar på stiltillhörigheten ("indieposörer", "popdepressioner", "äckelgot"):

Jag blir otroligt irriterad på folk som skär sig samtidigt som de lyssnar på Kent för att de vill verka "djupa".

(*Industrial_Angel*, Helgon)

Lidandet uppfattas enbart som en "accessoar" bland andra, något som iscensatts för att passa in i gruppen. Jag vill gärna vrida lite på detta resonemang. Givet är att specifika känslouttryck attraherar vissa grupper av människor – beroende på habitus och känslostruktur – men individens val att gå in i en subkultur som indie eller goth kan också vara ett sätt att använda känslan. Man inordnar lidandet i ett sammanhang där det framstår som meningsfullt, eller som Olof uttrycker det:

Det [estetiseringen, romantiseringen] är något som framstår som ett fint erbjudande om man ändå mår dåligt, att gå in i rollen som den svåra personen och tjäna sociala poäng.

(Olof)

Kampen om kredden och det individuella erkännandet handlar i mycket om vem som egentligen mår sämst. Samtidigt är lidandet något som endast kan manifesteras med måttfullhet. Ett sätt att vinna bekräftelse utan att alltför tydligt spela på lidandet i sig, kan vara att markera distans till de inautentiska posörerna. Erling Bjurström (1997:398f) visar hur subkulturella stilbärare pekar ut andra inom samma stil som oäkta, vilket kan tolkas som en diskursiv strategi för att stärka autenticiteten i den egna stiltillhörigheten:

Jag blir jätteirriterad när någon jag känner kommer till mig och viskar: du jag har skärt mig, säg det inte till nån. Men JAG behöver inte säga det till nån för det gör hon gladeligen själv. Och jag är ledsen att jag inte bryr mig om hennes tragiska försök till uppmärksamhet, när det enbart är en liten rispa på vänstra armen (som läkt tre dagar senare) när jag själv med

nöd och näppe slipper sys. Men det vet HON ingenting om. För jag tänker inte tala om det.

(*Elwab*, Helgon)

Ju mindre man talar om sina problem, desto mer äkta är man och desto mer kredd får man. Det gäller alltså att på ett mycket subtilt sätt kommunicera sitt lidande. Just viljan att synas är nämligen det som skapar något oäkta:

Skillnaden mellan mig och fjortisarna är att jag inte springer runt och visar det och tror att jag ska va cool eller nåt.

(*Dorte_Zeta*, Helgon)

Att vara äkta innebär i detta sammanhang att ha koll på en viss sorts musik och en viss sorts stiluttryck, men också att ha den för ändamålet rätta medvetenheten. Det yttre tecknet och den inre subjektiviteten måste överensstämma på så vis att man själv tror på de signaler man sänder ut (Göthlund 1997:118ff). Stil är med andra ord ingenting som bara syns utanpå, utan måste korrespondera med individens inre för att uppfattas som autentisk och trovärdig. Detta innebär dessutom att den stil man uppvisar på den offentliga arenan också måste överensstämma med det sätt man lever på ett privat plan. Lidandets estetik får inte enbart existera på ytan, som form utan innehåll – då placeras man i fejkfacket. Lidandet måste ha en djupare förankring, en slags kärna eller essens; den yttre estetiken kräver överensstämmelse med den inre för att vara möjlig att ta på allvar.

HYPERREFLEXIVITETEN

Det var i ettan och tvåan [på gymnasiet] som man skämtade mest om det men det var också då man försökte leva det som mest.

(Andrea)

Det som varit genomgående i alla intervjuer, liksom i textmaterialet, är en högt uppdriven självreflexivitet. Ett av de mer påtagliga tecknen på denna uppdrivna självmedvetenhet är den ironiska ton som dialogen ofta förs i. Ironi kan, skriver Thomas Johansson (1999:155), vara ett sätt att undvika den kontinuerliga granskning och kategorisering som den senmoderna kulturens reflexiva identitetsprojekt innebär. I ironin vänder man upp och ner på världen; man driver med dem som på allvar ägnar sig åt det reflexiva projektet och kritiserar därmed också den senmoderna kultur som man på samma gång själv är en del av.

of corpse: haha. värsta posergruppen hitintills. sorgligt

Dhaka-dice: Nä, inte jag. Jag är deprimerad av naturen. Det är en 'gåva' jag har.

of corpse: Det är en 'gåva' jag har. det där var verkligen posigt sagt. om man är deprimerad pratar man fan inte om det.

Dhaka-dice: Här tar vi det på allvar minnsann. Jag posar inte, jag kör med självparodi, vilket i sig är ett sätt att förneka hur dåligt man verkligen mår.

(Deprimerade poeter)

Inte nog med att *Dhaka-dice* parodierar sig själv; han gör också en tolkning av sig själv i parodierandet av sig själv. Genom denna självmedvetenhet skapar han en distansering från stereotyper av lidandets estetisering och *Dhaka-dice* blir till en unik individ, särskild från alla andra. På detta sätt, skriver Stanley Cohen och Laurie Taylor (1992:52ff), möjliggör cynismen, ironin och sarkasmen ett avståndstagande från rädslan att vara förutbestämd av strukturer – de blir garanter för individualitet. Ironin blir alltså en del i identitetens görande. Emellertid kan denna strategi bli alltför rutiniserad och förutsägbar; vi förlorar då känslan av in-

dividualitet och måste driva det hela ännu längre, dvs. utveckla en medvetenhet om självmedvetenheten, ett slags metamedvetande:

jag skäms över att vara nöjd med mitt missnöje. det är verkligen patetiskt.

(*kid a*, deprimerad och nöjd med det [sorgligt, men sant])

Ironiserandet förstärker lidandets estetik som markering av den egna annorlundaheten; genom att driva med sig själv försöker man omöjliggöra en placering i facket som sån-och-sån, dvs. någon som tycker att lidande kan vara vackert. Att själv placera sig i fack, på skoj, är ett sätt att försvåra för andra människor att göra en seriös kategorisering.

lissiesometimes: jag passar perfekt in i mallen för depressiv, ångestfylld, ambivalent tonåring. jippie hooray!

Doll steak: jag har iaf borderline som smäller högt.

lissiesometimes: mmm jag med. jag har allt. mest damp iofs.

(Svår och svartklädd)

Inte minst Olof och Andrea kommunicerar mycket av sina tankar genom ironiska blinkningar och skämt. Jag tolkar det som ett sätt att markera självständighet från de stereotyper de berättar om, men det blir samtidigt också en bekräftelse på deras införståddhet i diskursen kring lidandets estetik.

Skämten, ironin och cynismen blir viktiga element i kampen om kreden och i klassificeringen av en identitet som vägrar att låta sig klassificeras.

Hur man väljer att gestalta sitt lidande spelar roll för hur man uppfattas av omvärlden. I denna artikel har jag fokuserat en viss typ av estetiserat lidande och hur det, i vissa grupper, kan användas för en

social positionering. Genom att lidandets gestaltning fungerar som distinktionsmedel, blir själva lidandet också meningsfullt som konstitutivt för den personliga identiteten.

I en tid då ungdomars psykiska ohälsa diskuteras alltmer, vore det intressant att också undersöka hur föreställningar om ett vackert lidande faktiskt påverkar möjligheterna att må bra.

NOTER

- ¹ Begreppet *lidande* använder jag för att på ett överblickbart sätt samla alla de känslor, tillstånd och sjukdomar som förekommer under tonårstiden och som på något vis är psykiskt belastande – bristande självkänsla, ångest, oro och ängslan likaväl som medicinska diagnoser, exempelvis depression, tvångssyndrom, ätstörningar, självskadebeteende och borderline.
- ² Artikeln baseras på min D-uppsats vid Lunds universitet med titeln "Om ångest är vackert så är jag vackrast". Att gestalta en sinnesstämning.
- ³ I de fall där citaten är hämtade från någon av dessa communities, anges i kursiv stil personens smeknamn och därefter namnet på den discussionsgrupp alternativt dagbok där citatet är hämtat.
- ⁴ Dessa föreställningar om sambandet mellan galskap, kreativitet och upphöjd tankeförmåga behandlas exempelvis av Karin Johannisson (1990:101ff).
- ⁵ Kredd är en försvenskning av engelskans *credibility*, dvs trovärdighet, men innebörden tycks ofta ligga nära betydelsen av engelskans *credit*, dvs erkännande, ära, beröm.
- ⁶ Samma polarisering och hierarkisering mellan manliga och kvinnliga sjukdomsbilder kan vi finna om vi går tillbaka i historien. Exempelvis etablerades hysterin under 1700-talet som en beteckning för de flesta psykiska åkommor hos just kvinnor. Dess status kom därmed att bli tvivelaktig och sjukdomen förknippades med icke önskvärda beteenden och karaktärer. Detta skilde hysterin från den andra av dåtidens sjukdomar på modet, neurastenin, vilket var en för-

finad, klädsam – och manlig – variant av hysterin (Johannisson 1990:122ff).

- ⁷ dvs. självskadebeteende, ätstörningar, missbruk o.d.
- ⁸ Ordet är lånat av signaturen *MallanSpears* i Skunkgruppen Ångest är vackert.
- ⁹ Att så är fallet visas också i forskning om de båda subkulturerna. Ted Polhemus (1994:122) beskriver indiekulturen som kännetecknad av pessimism och melankolisk introspektion, vilken också kommer till uttryck i musiken. På ett liknande, fast mer dramatiskt vis, präglas gothkulturen av en romantisk, stilsrad vision om "life in the shadow of death" (ibid:97ff). De båda stilarna förenas också av en androgyn eller feminiserad estetik, samtidigt som de avgränsar sig från traditionella kvinnliga ideal, vilket uppmärksammas av flera forskare (Baddeley 2002:216; Bjurström 1997:526f; Fonarow 1997:360).

LITTERATUR

Tryckta källor

- Baddeley, Gavin, 2002. *Goth Chic. A Connoisseurs Guide to Dark Culture*. London: Plexus.
- Bjurström, Erling, 1997. *Högt och lågt. Smak och stil i ungdomskulturen*. Umeå: Boréa Bokförlag.
- Cohen, Stanley och Taylor, Laurie, 1992. *Escape Attempts. The Theory and Practice of Resistance to Everyday Life*. London: Routledge.
- Fonarow, Wendy, 1997. "The Spatial Organization of the Indie Music Gig." I: Gelder & Thornton (red.), *The Subcultures Reader*. London: Routledge.
- Göthlund, Anette, 1997. *Bilder av tonårsflickor. Om estetik och identitetsarbete*. Linköping: Linköpings universitet.
- Johansson, Thomas, 1999. *Socialpsykologi – Moderna teorier och perspektiv*. Lund: Studentlitteratur.
- Polhemus, Ted, 1994. *streetstyle. from sidewalk to catwalk*. New York: Thames and Hudson.
- Thornton, Sarah, 1997. "The social logic of sub-cultural capital." I: Gelder & Thornton (red.), *The Subcultures Reader*. London: Routledge.
- Trondman, Mats, 2001. "När man känner att man vet att man vet vad man känner. Känslostrukturer och kommunikationsstrategier i skolans vardag." I: Bunar och Trondman (red.), *Varken*

ung eller vuxen. "Sambället idag är ju helt rubbat."
Stockholm: Atlas.

Tseëlon, Efrat, 1998. *Kvinnan och maskerna*. Lund:
Studentlitteratur.

Williams, Raymond, 1980. *Marx och kulturen. En
diskussion kring marxistisk kultur- och litteratur-
teori*. Stockholm: Bonniers.

Otryckta källor

Intervju med Andrea och Olof 24. 3. 2004. An-
teckningar i författarens ägo.

Intervju med Cleo 25. 5. 2004. Bandupptagning i
författarens ägo.

Intervju med Jenny 7. 5. 2004. Bandupptagning
och utskrift i författarens ägo.

Intervju med Linn 27. 4. 2004. Bandupptagning
och utskrift i författarens ägo.

Intervju med Maria 28. 4. 2004. Bandupptagning
och utskrift i författarens ägo.

Internet

www.helgon.net

www.skunk.nu

SUMMARY

The Beauty of Suffering

In this article I discuss how a certain mood – in this case a complex one, summarized in the word *suffering* – takes material, physical and linguistic shape, and how the feeling, expressed through certain aesthetics, becomes the means for social positioning. My focus is on young people in specific subcultures, where suffering is regarded as something attractive and desirable. Giving physical shape to suffering is for these people a way to present themselves as unique and different from the mainstream culture with its "superficial happiness". At the same time, there is a hierarchy within these subcultural settings, where the ones with the most "cred" have the highest rank. Cred is a sort of symbolic capital which is principally about being authentic. To stand out as suffering in an authentic way, you need to find a balance between showing too much or too little. Irony is an important part of this balancing act.